

Μικρὰ πίστωσις διετέθη ἐφέτος διὰ τὴν περαιώσιν τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ σκαπτοῦ λακκοειδοῦς τάφου, ὅστις εἶχεν ἐπισημανθῆ κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ 1955 ἐντὸς τοῦ πρώτου ὑπὸ τοῦ Schliemann ἀποκαλυφθέντος ταφικοῦ περιβόλου. Ὁ τάφος οὗτος κεῖται κατὰ τὴν βόρειον πλευρὰν τοῦ κύκλου καὶ δὴ πολὺ πλησίον καὶ μερικῶς κάτωθεν τῆς ἐσωτερικῆς σειρᾶς τῶν πωρίων ἐγκαρσίως τοποθετημένων πλακῶν, αἵτινες σχηματίζουν τὸν κυκλικὸν περίβολον. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου μέχρι τῆς ἐσωτερικῆς γωνίας τῆς ἀνατολικῆς παραστάδος τῆς εἰσόδου εἶναι 2.25 μ., ἐχρηιάσθη δὲ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς σκαφῆς νὰ ἀφαιρεθῶσιν αἱ δύο ἄνωθεν αὐτοῦ πλάκες, ἡ τετάρτη δηλαδή καὶ ἡ πέμπτη ἀπὸ τῆς εἰσόδου, αἵτινες εἶχον ἀναστηλωθῆ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Ἀναστηλώσεως καὶ εἶχον στερεωθῆ διὰ τσιμέντου. Ἄλλ' ἡ ἐργασία αὕτη ἀνετάραξε τὰ χρώματα καὶ κατέστρεψεν ἐν μέρει διὰ τοῦ τσιμέντου τμῆμα τῆς ἀρχαίας ἐπιχώσεως. Ἐγένετο παρὰ ταῦτα πλήρης στρωματογραφικὴ ἐξέτασις τοῦ χώρου τοῦ εὐρισκομένου ἄνωθεν τοῦ τάφου, ἧς ἐξήχθησαν αἱ ἑξῆς παρατηρήσεις:

1.— Τὸ ἄνωτερον στρώμα προήρχετο ἐκ τῶν νεωτέρων ἐργασιῶν τῆς Ἀναστηλώσεως καὶ οὐδὲν βεβαίως θετικὸν συμπέρασμα εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαχθῆ ἀφοῦ δὲν γνωρίζομεν πόθεν ἐλήφθησαν τὰ χρώματα, ἂν καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἐπιστάτου τῆς Ἀναστηλώσεως Δημητρίου Παμφίλου δὲν μετεφέρθησαν ἄλλοθεν ἄλλ' ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ πλησίον χώρου. Τὰ ἀνευρεθέντα ὄστρακα ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμαυρόχρωμα (matt-painted) μεσοελλαδικά, ἐλάχιστα ἦσαν τεφρά Μινύεια, δύο εὐρέθησαν πρωτοελλαδικὰ καὶ πρὸς ὑστεροελλαδικῆς IIIβ κύλικος.

2.— Κάτωθεν τῶν ἐπιχώσεων τούτων εὐρέθη κατὰ τὸν ἐσωτερικόν, τὸν μεταξὺ δηλ. τῶν δύο σειρῶν τῶν πωρίων πλακῶν χώρον, στρώμα 0.05 μ. λατύπης· κάτωθεν αὐτῆς μέχρι τοῦ βράχου τὰ χρώματα ἦσαν τεφρόχροα καὶ τὰ ἀνευρεθέντα ὄστρακα ΜΕ ἀμαυρόχρωμα καὶ ὀλίγα Μινύεια ὑπόφαια ἢ τεφρά. Ἄλλ' εἰς τὸ ἄνωτατον σημεῖον τοῦ στρώματος κάτωθεν ἀκριβῶς τῆς λατύπης εὐρέθη λαβὴ ἕξ ὑστεροελλαδικῆς III κύλικος.

3.— Μετὰ τῶν χωμάτων τούτων, ἅτινα προχωροῦν καὶ κάτωθεν τῶν ὀρθίων πλακῶν τοῦ περιβόλου, ὑπῆρχον πολλοὶ μικροὶ λίθοι, οἵτινες ἐχρησίμευον προφανῶς διὰ νὰ στηρίζουν τὰς πλάκας. Τμῆμα ὅμως τοῦ στρώματος

τούτου ἔχει καταστραφῆ ὑπὸ τῆς ἐκ τσιμέντου πλακὸς καὶ κάτωθεν τῆς πλακὸς, μέχρι βάρους 0.15 μ., τὰ ὄστρακα ἦσαν μεσοελλαδικὰ τὸ πλεῖστον ἀμαυρόχρωμα, Μινύεια καὶ τραχείας κεραμικῆς ἀλλὰ καὶ ἐν πρωτοελλαδικῶν.

4.— Περαιτέρω πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κύκλου τὰ τεφροχρώματα προχωροῦν καὶ ἄνωθεν τοῦ νέου τάφου. Τὰ ἀνευρεθέντα ἐνταῦθα ἐντὸς τῆς πυρᾶς ὄστρακα ἦσαν ἀμαυρόχρωμα καὶ Μινύεια ἀλλ' εἰς τὸ αὐτὸ βάθος ἐκτὸς τῶν μελανῶν χωμάτων εὐρέθησαν καὶ τινὰ ὄστρακα ὑστεροελλαδικῶν III β χρόνων.

5.— Ὁ νέος τάφος ἦτο κεκαλυμμένος διὰ μεγάλων λίθων διὰ τὰ σχηματισθῆ στερεὸν ἔδαφος, ἐφ' οὗ τὰ ἐδραστοῦν αἱ ὄρθιαι πλάκες τοῦ κυκλικοῦ τοίχου. Κάτωθεν τῶν λίθων αὐτῶν εὐρέθη ὁ τάφος, ὅστις εἶχε συληθῆ προφανῶς κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ περιβόλου. Διότι ἐντὸς αὐτοῦ δὲν εὐρέθησαν εἰμὴ εὐμέγεθες τεμάχια ἐκ Μινυείου τεφροχρόου κυπέλλου καὶ ἡ λαβὴ μετὰ μέρους τοῦ κορμοῦ μεσοελλαδικοῦ ἀμαυροχρόμου ἀμφορέως μετὰ λευκῆς ταινιοειδοῦς διακοσμῆσεως (πίν. 46α). Ὁ τάφος ἔχει τὸ σχῆμα ἀκανονίστου λάκκου (μέγιστον μῆκος 1.20 μ., πλάτος 1., βάθος ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ δαπέδου τοῦ κύκλου 1.10 μ.) ἐντὸς δὲ αὐτοῦ εὐρέθη σκελετὸς μεγάλου ἀνδρὸς εἰς συνεσταλμένην στάσιν κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον τῶν μεσοελλαδικῶν χρόνων (πίν. 46β). Ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ τάφου καὶ τῶν ἀνευρεθέντων ὄστράκων ἐξάγομεν τὸ συμπέρασμα 1) ὅτι οὗτος εἶναι ἐκ τῶν παλαιότερων τοῦ κύκλου καὶ πιθανῶς καὶ παλαιότερος τοῦ VI τάφου τοῦ ἀποκαλυφθέντος ὑπὸ τοῦ ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ. 2) Ἡ θέσις τούτου κειμένου κάτωθεν τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου ἀποτελεῖ ἐν ἐκ τῶν τεκμηρίων ὅτι ὁ νῦν ὑπάρχων περίβολος δὲν εἶναι σύγχρονος τῶν τάφων¹ ἀλλ' ὅτι κατεσκευάσθη μεταγενέστερον κατὰ τοὺς ὑστεροελλαδικούς χρόνους ἐπὶ ὑπάρχοντος παλαιότερου μεσοελλαδικοῦ περιβόλου κατὰ τὸν τύπον δὲ τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου τοῦ Β' ταφικοῦ κύκλου Ὁ παλαιότερος οὗτος περίβολος ἐθεμελιώθη ἐντὸς σκάμματος τοῦ βράχου, ὅπερ ἀπεκαλύφθη κατὰ τὴν ἕξω σειρὰν τῶν πωρίνων ὀρθίων πλακῶν βορείως τοῦ νῦν ἀποκαλυφθέντος τάφου. Ἡ ἀνεύρεσις ὄστράκων ὑστεροελλαδικῶν χρόνων κάτωθεν τοῦ στρώματος τῆς λατύπης, προελθούσης ἀσφαλῶς ἐκ τῆς κατεργασίας τῶν πωρίνων πλακῶν, καὶ περὶ τὸν νεωστὶ ἀποκαλυφθέντα τάφον ἐνισχύει τὴν ἄποψιν ταύτην καίτοι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι ἐλάχιστος. Διότι εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐκ πωρίνων πλακῶν περιβόλου ὁ κύκλος Α ἰσοπεδώθη καὶ διεμορφώθη. Τότε κατεστράφησαν καὶ τινες τῶν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ κύκλου τάφων, ἐνῶ ἄλλοι ἐξ αὐτῶν κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνασκαφῆς. Ὁ ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

¹ Οὕτω πιστεύει ὁ Σ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ, Γέρας Κεραμοπούλλου, σ. 78.

ἀνεκάλυψε τέσσαρας λακκοειδεῖς τάφους εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην¹. Ἡ καταστροφή των ἐπῆλθε διότι οὗτοι, ὡς ἀρχαιότεροι, ἦσαν ἀβαθέστεροι, μικρότεροι καὶ πτωχότεροι, ἦτο λοιπὸν εὐκόλον νὰ παροραθοῦν καὶ ἀφανισθοῦν². Διότι δὲν νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς δεδομένον ὅτι ὅταν ἐσκάφησαν οἱ μεγάλοι τάφοι οὗτοι κατέστρεψαν τοὺς παλαιότερους ἢ «ἠχρήστευσαν τμημα τοῦ προϋπάρχοντος ΜΕ νεκροταφείου»³. Τοῦναντίον τοῦτο ἐξηκολούθησεν ὑπάρχον καὶ κατὰ τὴν μεταβατικὴν μεταξὺ τῆς ΜΕ καὶ τῆς ΥΕ περιόδου, ὡς συνέβη καὶ εἰς τὸν δεύτερον ἐκτὸς τῶν τειχῶν ταφικὸν κύκλον, ὅπου παρὰ τοὺς νεωτέρους τάφους ὑπάρχουν ἄλλοι παλαιότεροι, ὁ Σ. π.χ. τάφος καὶ ὁ Φ πλησίον τοῦ Λ τάφου⁴. Τὸ μόνον ὅπερ δύναται νὰ παρατηρήσῃ τις εἶναι ὅτι οἱ μεγάλοι τάφοι ἐσκάφησαν κατὰ τὴν δυτικὴν περιοχὴν τοῦ κύκλου, διότι ὁ βράχος ἐκεῖ ἦτο μαλακώτερος καὶ ἐπομένως ἦτο εὐχερέστερον νὰ σκαφῆ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀνατολικὴν περιοχὴν, ὅπου ἦτο σκληρότερος καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τὴν ἀνασκαφὴν βαθέων μεγάλων λάκκων. Οἱ ἀβαθεῖς μικροὶ ἀρχαιότεροι τάφοι, οἵτινες εὐρίσκοντο κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τμημα τοῦ κύκλου ἐξηφανίσθησαν, ὅπως εἴπομεν, κατὰ τὰς διαδοχικὰς διαμορφώσεις καὶ ἀνασκαφὰς τοῦ χώρου. Πρέπει ὅμως καὶ ἐν ἄλλο ζήτημα νὰ διευκρινηθῆ. Ὅτι ἡ διαφορὰ ποιότητος τοῦ πώρου λίθου, ἐξ οὗ εἶναι κατεσκευασμένα τόσον αἱ ἐπιτύμβιοι στήλαι ὅσον καὶ αἱ ὄρθιαι πλάκες τοῦ περιβόλου, δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀσφαλὲς τεκμήριον περὶ τῆς συγχρόνου κατασκευῆς τῶν τάφων καὶ τοῦ κυκλικοῦ περιβόλου⁵. Διότι πῶρος λίθος ὑπάρχει καθ' ὅλην τὴν βόρειον κλιτὸν τοῦ λόφου τῶν Μυκηνῶν καὶ δὴ κατὰ τὴν κατωφέρειαν τοῦ λόφου βορείως τοῦ δευτέρου ταφικοῦ κύκλου, ὅπου κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ 1950 καὶ 1951, τὰς διενεργηθείσας ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τοῦ Ἐφόρου Ἀρχαιοτήτων Φ. Πέτσα, ἀπεκαλύφθησαν οἰκίαι, ὧν τὰ ὑπόγεια διαμερίσματα εὐρίσκοντο λελαξευμένα ἐντὸς μαλακοῦ παρολίθου⁶. Ἄλλ' εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν λατομεῖα πώρου λίθου ἀπεκαλύφθησαν διὰ μικρᾶς ἀνασκαφῆς εἰς θέσιν «Ἄσπρα Χώματα» εἰς ἑνὸς καὶ ἡμίσεος περιπυ χιλιόμετρον ἀπόστασιν πρὸς Β. τῶν Μυκηνῶν, ἐπὶ λόφου ὅπου εὐρέθησαν ἄλλοτε καὶ θαλαμοειδεῖς τάφοι ὑπὸ τοῦ Χρ. Τσογυτᾶ καὶ ὑπ' ἐμοῦ δὲ ἐρείπια ἀρχαίου ἱεροῦ καὶ τμημα ἀρχαϊκῆς ἐπιγραφῆς⁷. Ἐξεκαθαρίσθη νῦν τμημα τοῦ λατομείου

¹ Χ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ, Μυκῆναι καὶ Μυκηναῖος Πολιτισμός, σ. 116. Α. WACE, *Mycenae*, σ. 61. Γ. ΜΥΛΩΝΑΣ, ΑΕ 1958, σ. 168.

² Ι. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΠΑΕ 1952, σ. 435.

³ Σ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ, ἔ.ά. σ. 83.

⁴ Ι. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΠΑΕ 1954, σ. 251, 261.

⁵ Σ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ, ἔ.ά. 67 καὶ 78.

⁶ ΠΑΕ 1950, σ. 203 κ.έ.

⁷ ΠΑΕ 1955, σ. 231.

τούτου (πίν. 47α) καὶ δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ καὶ τὸν ἀρχαῖον τρόπον ἐξορύξεως διὰ τῆς κατασκευῆς ἀλάκων καὶ τόμων πρὸς τοποθέτησιν τῶν σφηνῶν. Ὁ λίθος δὲ οὗτος δὲν εἶχεν ὁμοίομορφον ὕφην ἀλλ' ἦτο διαφόρου πυκνότητος ἀναλόγως τοῦ βάρους ἐξ οὗ ἐξωρούσσετο καὶ τῆς περιοχῆς. Σημειώτεον ὅτι ὁ αὐτὸς λίθος ἐχρησιμοποιήθη καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μνημεῖα τῶν Μυκηναίων, ὡς εἰς τὸ Ἀνάκτορον, εἰς τινὰς τῶν θολωτῶν τάφων, τὸν περιβολὸν τοῦ θολωτοῦ τάφου τῆς Κλυταιμνήστρας κλπ. Καὶ δὲν εἶναι μὲν βέβαιον ὅτι τὸ λατομεῖον τοῦτο ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ κατὰ τοὺς μεσοελλαδικούς χρόνους, διότι ἅπαντα τὰ ὄστρακα τὰ εὑρεθέντα κατὰ τὴν περιοχὴν τοῦ λατομείου ἦσαν ὑστεροελλαδικὰ ΙΙΙ, ἀλλ' εἶναι πιθανώτερον ὅτι ἐντεῦθεν ἢ ἐκ τῆς πλησιέστερον ἀκόμη κειμένης βορείου κλιτύος τοῦ λόφου τῶν Μυκηναίων ἐλάμβανον καὶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους τὸν πῶρον λίθον, κογχυλιάτην ἢ κοινόν, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσωμεν τὰ ἀρχαῖα λατομεῖα περὶ τὰς Κλεωνὰς ἢ μακρότερον, κατὰ τὴν μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἰσθμίας περιοχὴν¹.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἠρεύνησα καὶ καθ' ὅλην τὴν βόρειον περιοχὴν τοῦ ταφικοῦ κύκλου. Καὶ πολὺ μὲν πλησίον τοῦ ἀνευρεθέντος νέου τάφου, εἰς ἀπόστασιν 1.00 μ. ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ κύκλου πρὸς Νότον, ἀπεκαλύφθη μικρὸς λάκκος ἀκανόνιστου σχήματος καὶ βάθους 0.80 μ. πλήρης ἐρυθρωπῶν χωμάτων, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρέθησαν μόνον πρωτοελλαδικῆς περιόδου ὄστρακα καὶ δύο τῆς τελευταίας νεολιθικῆς περιόδου, κατὰ δὲ τὴν ΝΑ. γωνίαν τοῦ VI τάφου τοῦ ἀνασκαφέντος ὑπὸ τοῦ ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ, ἀνευρέθη ἕτερος μικρὸς λάκκος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀκανόνιστος (μήκους 1.03 καὶ πλάτους 0.78 μ.), ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρέθησαν ἐπίσης πρωτοελλαδικὰ ὄστρακα. Ἄν ὁ λάκκος οὗτος ἦτο τάφος πρωτοελλαδικῶν χρόνων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βεβαιώσωμεν, διότι φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ VI τάφου κατεστράφη ἢ πρὸς Βορρᾶν πλευρὰ τοῦ λάκκου, ἢ πρὸς τὸν τάφον VI, καὶ ἀνταράχθησαν ἐν μέρει τὰ χώματα. Ἄλλ' εἶναι πιθανὸν ὅτι ἐδῶ που εὑρέθησαν τὰ πρωτοελλαδικὰ ἀγγεῖα τὰ δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ WACE ὡς εὑρεθέντα ὑπὸ τοῦ ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ καὶ εὑρισκόμενα νῦν εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Ναυπλίου². Διότι ἐν ὄστρακον μετὰ μελανῆς γραμμικῆς διακοσμῆσεως προέροχεται πιθανῶς ἐξ ἐνὸς τῶν ἀγγείων τούτων³.

Μικρὰ ἀνασκαφὴ ἐνηργήθη ἀφ' ἑτέρου κατὰ τὴν ἀνατολικὴν περιοχὴν τοῦ κύκλου καὶ διὴ ἐξωτερικῶς, μεταξὺ τῆς δευτέρας σειρᾶς τῶν παρῶν ὀρθίων πλακῶν καὶ τοῦ ἀναλημματικοῦ τοίχου τῆς ἐπικλινούσας ἀνόδου (ramp).

¹ Σ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ, ἔ.ἀ. σ. 67.

² Α. WACE, BSA 1921-23, σ. 110 εἰκ. 26 καὶ 27. Γ. ΜΥΛΩΝΑΣ, ἔ.ἀ. σ. 154.

³ Α. WACE, ἔ.ἀ. εἰκ. 27, σ. 116.

Σκοπὸς δὲ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης ἦτο ἡ συλλογὴ ὀστράκων διὰ τὴν ἀκριβεστέραν χρονολόγησιν τοῦ κυκλικοῦ τοίχου ἐν συσχετισμῶ πρὸς τὴν χρονολογικὴν τοποθέτησιν τῆς κατασκευῆς τῆς ἀνόδου. Διότι κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο αἱ πλάκες ἐφαίνοντο κλίνουσαι πρὸς Δυσμὰς συμπεριζόμεναι οἷονεὶ ὑπὸ τοῦ ἀναλήμματος (πίν. 47β). Παρατηρήθη δὲ καὶ ἐκεῖ ὅτι ὁ ὑπάρχων ἀναλημματικός τοῖχος στηρίζεται ἐπὶ ἄλλου παλαιότερου, τοῦ ὁποίου μάλιστα ἡ κατεύθυνσις ἐκ Βορρᾶ πρὸς Νότον εὐρίσκεται ὀλίγον λοξῶς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ὑπερκειμένου τοίχου.

Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι ὁ ὑπάρχων ἀναλημματικός τοῖχος εἶναι ἐν πάσῃ περιπτώσει νεώτερος τοῦ κυκλικοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου, ὅστις ὑπῆρχεν ὅταν ἐκτίσθη τὸ ἀνάλημα. Συνάγεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ κατώτερον μέρος τῶν ὀρθίων πλακῶν εὐρίσκεται ἐν μέρει κάτωθεν αὐτοῦ, ἐξ οὗ καὶ συνεπιέσθησαν αὐταὶ καὶ ἔκλιναν πρὸς Δυσμὰς κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ νεωτέρου τοίχου. Σχέσιν δηλαδὴ καὶ χρονολογικὴν ἐξάρτησιν δύναται νὰ ἔχη ὁ κυκλικὸς τοῖχος τοῦ περιβόλου πρὸς τὸν παλαιότερον ἀναλημματικὸν τοῖχον.

Τὰ συλλεγένητα ὀστρακα κάτωθεν τοῦ νεωτέρου ἀναλημματικοῦ τοίχου ἦσαν ἐλάχιστα ἀμανρόχρωμα ΜΕ τὰ πλεῖστα δὲ ΥΕ καὶ τινὰ ΥΕ ΠΙΒ-Γ. Θὰ πρέπει λοιπὸν καὶ πάλιν νὰ ἀναθεωρηθῇ καὶ ἐξετασθῇ ἐκ νέου τὸ ζήτημα τῆς χρονολογίας καὶ τοῦ κυκλικοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ WACE καὶ ὁ ΜΥΛΩΝΑΣ θεωροῦν σύγχρονον καὶ τῆς ἐπικλινούσας ἀνόδου καὶ τῆς Πύλης τῶν Λεόντων¹.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

¹ A. WACE, BSA 1921-23, σ. 67. Γ. ΜΥΛΩΝΑΣ, Ancient Mycenae, σ. 41 καὶ ἔ.ά. σ. 178.

α. Μεσοελλαδικού άμανροχρώμου άμφορέως τεμάχιον μετά λαβής.

β. Άπομυς του έσωτερικού του τάφου μετά του σκελετού.

α. Λατομεῖον.

β. Πλάκες περιβόλου κάτωθεν τῆς ἐπικλινούσ ἀνόδου.